

HAR VI, SOM MISJONÆRER OG U-LANDSARBEIDERE GJORT NOK FOR AT DE NASJONALE SELV SKAL OVERTA ANSVARET FOR MENIGHETSARBEIDET OG DET SOSIALE ARBEID PÅ VÅRE FETT ? HVOR LANGT ER VI KOMMET ? KAN MERE GJØRES PÅ DET OMRÅDET?

+++++

INTRODUKSJON:Ettersom det her skal omtales to forsåvidt forskjellige områder av vårt misjonsarbeid, vil jeg også omtale ledertreningen i menigheten og i det sosiale arbeidet hver for seg. Selv om de to områdene griper inn i hverandre for misjonærens vedkommede, så krever det en vidt forskjellig framgangsmåte for å oppnå ønskede resultater.

MENIGHETSARBEIDET.

2.Tim. 2:1-2 og Mt. 28: 20.

Hensikten med alt misjonsarbeid er jo selvsagt ikke å skape arbeidsplasser for misjonærer, men å bygge opp menigheter som selv tar ansvaret både på det administrative og økonomiske plan. Og som vi er sendebud i Kristi sted, skal også de nasjonale være det. Forutsetningen for at en kan snakke om en nasjonal, selvstendig menighet, er at menighetens medlemmer er ~~en~~ del av det nasjonale liv, og at den hos seg selv finner de nödvendige elementer for å styre, underholde og forøke seg selv. Med andre ord så må det kunne utvikles ledere lokalt, og disse må få et reelt lederansvar. De er Guds gave til menigheten - Ef. 4:11-12. Og graden av vellykkedhet avhenger av dette om vi klarer å få fram ledere.

Og like lite som hensikten er å skape arbeidsplasser for misjonærer, er hensikten å bygge opp misjonsstasjoner, men en nasjonal menighet. Og til det kan vi trenge bl.a misjonsstasjoner, og enda mere medarbeidere som ikke er en gave til misjonæren, men til menigheten. De skal ikke være "mine hjelpere" eller "mine arbeidere", men altså medarbeidere.

A. Bakgrunn:

Ettersom jeg bare kjenner godt Paraguay, må jeg bruke dette land som bakgrunn. Det meste av misjonsarbeidet i norsk regi har foregått blandt

